

Çakıl Taşları

– Rana İslam D · 01 Ekim 2012

"Kekeme" diye dinlenmediğini fark eden Bilge, çakıl taşlarını ağzına koyar günlerce. Çakıl taşlarının arasında sözcükleri tek tek yuvarlar, dilinin döndüğünce. Azmin zaferidir işte! Kekeme, usta bir Hatip olur. Bilge'nin yüreği, akli ve bilgisi "mutlak" vardır, aslında. Varlığını, insanlık sahnesine çıkartacak çakıl taşlarına ihtiyaç duyduğunu hissetmiştir, yalnızca. Tek yenilik budur... Tek cüret de... Çakıl taşları - hatta, bazen yalnızca "taşlar" bile-, mertçe, olanı / gerçeği açığa çıkarır... İnsana en çok huzur veren, ona en sınırsız güveni sunan şey, çakıl taşlarını çıplak gözle dahi görebileceğimiz durgun ve dingin sudur. Bu; yüreği engin, içi kıpır kıpır, net ve saydam su zenginliği, bazen bir yaylada "mağrur bir göl" olur, tek başına; bazense, sahildeki fenere içtenlikle gözlerini açmış "gönlü derin deniz"dir, alabildiğince müşfik. Eğer, suyunun derinliğindeki çakıl taşlarını seçebiliyorsanız "göl"ün ya da "deniz"in; önünüz göz alabildiğine özgür ve gönül duyabildiğine ışıldayan mavidir. Ve eğer, bir ağacın dibinde; toprağın üstünde ve köklerine yakın yerde, irili ufaklı taşlar görürseniz, "dik başlılık ederek", ağacın tepesine ve dallarına bakmaya uğraşmaya ne hacet?! (Zaten, isteyen birçok varlığın boyu yetmeyecektir; o görüş ve o bakış için...) Bulduğumuz yerde huzurla biliriz ki (ya da gözü görene açıkça bellidir ki) o ağaç, bir meyve ağacıdır. Öylesine olgun meyveleri vardır ki, bu görünen ağacın; meyve veren dalları başını yere doğru eğmiştir. Ama bu eğiliş, sanıldığı gibi, ağacın dibindeki taşlara bakış için değildir. Meyve ağacı, asla, ayakların dibine bakmaz çünkü. Boynunu eğerek aradığı "gönülden koparıp da vereceği" meyvelerini, layıkıyla toplayabilecek ya da taşıyabilecek "yürekli el"dir. Meyveleriyle "ona açılan ele" gülümserken; meyveleri, bir şeyi hak edene / cömertçe pay edene / değerini bilene sunmanın mahcubiyetiyle kızarmıştır. Hicap büyüklüktür!.. Meyveleriyle gülümser hayata, o Olgun Ağaç! Meyvelerin yanında taşların da olduğunu bilir, o Bilge Ağaç! Boynunu tevazuyla eğerken hayata, uzanan dalları o kadar güçlüdür ki, gönülden gören bakışları o kadar keskindir ki; "yürek süzgecinden geçirerek" güne bakan bu Ağaç, taş atan elleri görse bile, görmezden gelir. Ayağına taş atanları affeder yüreğiyle... Ağaç, o elleri bilir ama o ellerin yüreği bilmediğini bildiğinden, o elleri affeder. Eteklerine düşen taşları iteklemeyi bile düşünmez: Ne kadar çok taş varsa ayaklarının dibinde o kadar çok meyve vardır dalında... Bilir insan! Ağaç meyveye durunca, taş atan çok olur! Ağaç, taşlanmakla yorulmaz; taş atan kol yorulur!.. Taş atılıyorsa şu cömert ağaca; tadın ki o ağaç, meyveye durmuştur. Ayaklarına hiç bakmayan ağaç, yalnız ve yalnız, kendisine uzanan huzurlu ve şefkatli elleri görür."Yürek, yüreği görür ancak..." Kendinize ait olduğundan emin olduğunuz patikanızda yürürken ayaklarınızla ezdiğiniz çakıl taşları size zorlukları hatırlatır. Ayağınıza batan her taş, acıyı hatırlattığı kadar dayanmanın o tatlı hazzını ve karşı konulmaz gücünü de verecektir. Yolunuza çıkan irili ufaklı taşları her atlayışınızda, yol boyunca önünüze yuvarlanabilecek kayaların "geliş anını" ve "nereden gelebileceğini" kolaylıkla hesaplayabilirsiniz. Bazen, yolun ortasında duran- ya da aniden yolunuzda beliren, yolunuza fırlatılan- taşın / kayanın altına elinizi koyarsınız, cesurca. "Elbette, bu cesur anı, yaşanmaya değer bulursa yüreğiniz..." Taşı kaldırır, yolunuzun kenarına yerleştirirsiniz, özenle. İşte o an; yolunuz unutulmaz bir anıt kazanır. Ve işte o an; size bu taşı gönderenin - gönderici, insan veya zaman olabilir- hesaplarının aynı ya da aksi de çıksa

sonuç, bu anıtı diktiğiniz için hayata şükredersiniz... Üstelik bazen, cüretle kaldırdığınız o taşın altında "yıllardır aradığınız hazineyi" bulursunuz. O cüreti ve hazinesini bulanlara ne mutlu! Bazense, -daha önce, çakıl taşlarıyla ufak bir modelini tecrübe ettiğinizden- önünüze fırlatılan taşın sizin için bir sına ma olduğunu ya da kasten yolunuza atıldığını anlarsınız. Taşa bakış fırlatırsınız; okkasını ölçersiniz; cüssesini hafızanıza kayıtladıktan sonra, taşı yerinde kendi kaderiyle bırakır, taşın yan tarafından yolunuza devam edersiniz. Sırtınızı bir daha arkaya dönmeden ilerlerken yolunuzda, içinizden de büyük bir güvenle gülersiniz: "Bu taş, kimin ve neden koyduğunu biliyorum!" Ve eklersiniz:" Ne hoş! Benim için yorulmuş, uykusuz kalmış ve çırpınmış. Bense aynı zamanlarda ya denizimi seyrediyordum ya da meyve ağacımı suluyordum! Keşke, onun da bir denizi, bir meyve ağacı olsaydı! Yazık!" Bir de, sahil kenarında çakıl taşları vardır: Güneşin kızgın ve içten sıcaklığını bedeninde hapsederken çakıl taşları; yalın ayak gezdiğiniz hayal edin, taşların üzerinde...Tam da o sıra, deniz dalgası ayaklarınızı ve çakıl taşlarınızı, şöyle "bir avuç serin suyuyla" yalayıp geçsin... Ya da ay ışığı altında yine aynı sahilinizden geçin. Ayın ışığı çakıl taşlarınızı yanıp sönen yüreklere döndürsün. O, gece meltemiyle beraber, çakıl taşlarınız size yaşadığınızı, içinizdeki denizle beraber yaşadığınızı hissettirsin. Ay ışığının taşlara ve yüzlere yansımaları size güneşinizi hatırlatsın! Ayaklarınızın serinliği, size azmi, kararlılığı ve sonsuzluğu fısıldasın!.. Gurup vakti de inin sahile! Renk renk çakıl taşlarından, "en sizin olan/sizle olan renklisini" elinize alın! Denize doğru dönün yüzünüzü... Seçtiğiniz taşa elinizi sürün... Seçtiğiniz taşın pürüzsüz ve kaygan olmasına da özen gösterin ama... Taşınızı suyun yüzeyinde kaydırın, çocukça bir neşeyle... Kaydırın, kaydırın... "İçinizden dileğinizi tutun, sıkıca!" Kaç defa sekti renginiz? Bir kez sıçrasa dahi, gülümseyin hayatı size sunan o taşa. Elinizde renginizle ufuk çizğine bakın, ümitle... Ayaklarınız çakıl taşlarına bassın... Varlığınıza, hazinenize sahip çıkın. Deniz orada; gülün! Çakıl taşınıza, inanın!... Çok şey anlatır çakıl taşları insanlara! Eğer insan, çakıl taşlarının ona ne söylediğini yüreğinden duyuyorsa... Diğer taşların da varlığını bilin ama ağırlığınca ve ılıtınsınca değer verin onlara... Ne eksik ne de fazla...Taşları elinize, renklerini tanımak için alın; asla fırlatmayın uzağa... Yoluna değer veren, taş atmaz başka yollara... Unutma ey duyan insan! Kendi yolundaki taşların sırrına yüreğinle ererken, diğer insanlara taş atmaktan, onların yoluna taş koymaktan, bir ömür boyu, yalın ayak "yüreğinin yanına" kaç... Asla kendini, herhangi bir taşı bir yerlere atmak için, yorma; yolundaki renkli çakıl taşlarının sana söylediklerini okumak için yorul. Bundan gayri de taşa bakma... Eline , özenle seçtiğin ve denizini özlediğin renkli çakıl taşını al! Al ve ısın! Benim içim de, işte o zaman ısınır; sıcaklığı anlatabildiysem, dilimin döndüğünce... Yegâh Elif Mirzâde